

Jurček s Holma.

Na Holmu, to je na gosto s smrekami obraščenem in precej strmem, kako uro od naše vasi oddaljenem hribu imajo Mihčevi prijazno leseno hišico. Pred njo se razprostira velik vrt, poln sadnega drevja, na strani pa stojé hlevi, skednji in panji za čebele.

Kamor pogledaš krog hiše v nedeljo ali četrtek, povsod vidiš Mihčevega Jurčka. Ravnokar je še imel opraviti okrog skednja, pa glej, — že je na vrtu in pristavlja lestvo na košato jablano, da bi splezal nanjo. Toda tega ne stori. Čez par trenutkov se zopet premisli ter hiti k dedu, ki sedi pred čebelnjakom in iz svoje pipice pušéč straži čebele. Tak je Jurček s Holma. Nikjer mu ni obstanka; zmirom bi se vrtel in begal okrog. In ali mislite, da se kaj briga za materine opomine? Prav malo ali pa nič. Kolikrat mu pravi: »Jurček, ne bodi tak. Vzemi knjigo v roko, sédi v travo in uči se.« Jurček res vzame knjigo ter sede v travo, — toda ne uči se ne, temveč preganja in trapi mravljince, ki hité s težkimi tovari obloženi semtertja med bilkami.

Tako je počel Jurček v nedeljo in v četrtek, ko ni bilo šole. Sicer se je pa vsaki dan odpravil že pred sedmo uro od doma ter se drvil kakor brez pameti po peščenem, skalnatem klancu navzdol proti vasi. Mati ga je vselej opominjala: »Jurček, saj se ti nikamor ne mudí; hodi počasi, da ne padeš in se ne pobiješ . . . Ali iz šole se vrni kmalu. Ne postajaj po vasi, če nimaš nobenega opravka . . .« Toda nič ni pomagalo. Jurček je drvil v šolo kar na vrat na nos, domov se je pa vračal po polževo. Potikal se je s tovariši po vasi, igral se je z njimi pod kakšnim kozolcem ali na travniku ter se odpravil proti Holmu, kadar se mu je ljubilo. Domá se je pa potuhnil v kót, kadar ga je dobra, skrbna mati ljubeznivo opominjala, naj se vrne iz šole pred večerom, da se mu ne pripetí v gozdu kakšna nevarnost . . . Ali opomini skozi jedno uho noter, skozi drugo ven, in Jurček je ostal Jurček.

Bilo je silno vročega, poletnega popoldne. Za vasjo, na širokem travniku so kričali in se igrali dečki, lovili se in begali na okrog, da jim je tekel pot curkoma z

obraza in so bili rudeči v lica, kakor bi jih kdo s krvjó polil. Bili so žogo ter se tako zaverovali v svojo igro, da niso zapazili, kakó se je pomaknilo solnce globoko na večer in kako so izza visocega ljubljanskega vrha čudovito hitro vstajali črni, grozeči oblaki, kopicili se drug nad drugem ter naposled zagrnili kakor s temnim plaščem vse nebo . . . Šele sedaj pogleda Jurček kvišku in lahen strah se ga poloti. Predolgo se je zamudil; da bi ga le na poti ne ujela nevihta in noč. Hitro zgrabi za knjige in z urnimi koraki odhiti proti Holmu. Pot se vije zmirom bolj navkreber, gozd je zmirom temnejši; solnce se je popolnoma skrilo za gorami.

Kar se prikaže na temnem nebu dolga, zakrivljena svetla črta, kmalu nato pa zagrmí s tako silo, da pade Jurček od straha na kolena. Smreke zašumé nad njegovo glavo, vrhovi se globoko pripogibajo. V obraz mu začnó bíti debele, težke deževne kaplje. Jurček se tresse od straha, pa tudi od mraza, kajti bríti je začel nenavadno hladen, močen veter. Da bi se obvaroval dežja, stopi v gozd pod košato smreko ter sede na tla. Ali takoj zopet vstane. Postalo je čisto tema, četudi še ni bilo tako pozno v noč . . . Brzo domov, da bo prej na varnem, na gorkem, pri materi . . . Toda kje je pot? Jurček bega semtertja, zadeva se z glavo ob drevje, izpodtika se ob koreninah, praska se ob robidovji, — a poti ni. Izgubil se je v gozdu . . . Za trenotek poklekne na tla in začne jokaje moliti . . . In zopet vstane, teka po gozdu in kliče mater. Nevihta pa je zmirom hujša. Kar se zabliska in zagrmí z grozovito močjo in Jurček se zgrudi na tla . .

* * *

Vzbudi se doma na postelji. Mati je sedela pri njem in mu popravljala odejo . . . Jurček se začuden ozrè okrog sebe . . .

Našli so ga šele proti jutru ležečega v nezavesti ne posebno daleč od razklane, od strele vžgane smreke.

Odslej je prišel Jurček vsaki dan o pravem času iz šole domov.

Svečán.

